

בבקי צור

ללמוד להבין ולזכור

מסכת מועד קטן דף טו

לע"נ מרת פנינה (פסיה) ברן ע"ה

הערה חשובה: המילים המודגשות הן תמצית העניינים וניתן לקרוא אותן בפני עצמן כסיכום מהיר.

דף טו

מנודה ומצורע אסורים בתספורת

שנינו בברייתא, מנודים ומצורעים אסורים לספר ולכבס.

סקילת המנודה אחר מותו

מנודה שמת, בית דין סוקלים את ארונו. ואמר רבי יהודה, לא שיעמידו עליו גל אבנים כגלו של עכן, שנאמר בו "וַיִּקְיֵמוּ עָלָיו גַּל אֲבָנִים גְּדוֹלִים" (יהושע ז' כ"ו). אלא בית דין שולחים ומניחים אבן גדולה על ארונו. ללמדך, שכל המתנדה ומת בנידויו, בית דין סוקלים את ארונו.

האבל - בעטיפת הראש

האבל בימי אבלותו חייב בעטיפת הראש, שכן הקדוש ברוך הוא אמר ליחזקאל, שלא ינהג דיני אבלות על מיתת אשתו, ובכלל זה "הָאֵנֶק דָּם מֵתִים אֶבֶל לֹא תַעֲשֶׂה פְּאָרֶץ חֲבוּשׁ עָלָיָה וַיִּנְעָלָיָה תְּשִׂים בְּרַגְלָיָה וְלֹא תַעֲטָה עַל שְׁפָם וְלַחֲם אֲנָשִׁים לֹא תֹאכַל" (יחזקאל כ"ד י"ז), כלומר לא תעטוף הראש.

ומכאן יש ללמוד, ששאר אבלים, הנוהגים דיני אבלות, חייבים לעטוף ראשם.

המנודה - בעטיפת הראש

נסתפקו בגמרא אם מנודה חייב בעטיפת הראש. ורב יוסף אמר להביא ראיה, שהמנודה חייב בעטיפת הראש. שכן שנינו לענין תעניות שמתענים על הגשמים, שאם נתענו ולא נענו, הם מתעטפים ויושבים כמנודים וכאבלים עד שירחמו עליהם מן השמים.

ומתוך כך שאמרו שהם מתעטפים כמנודים, משמע שמנודה מתעטף.

ואביי דחה ראיה זו, כי אפשר שמנודה לשמים חמור משאר מנודים, והוא לבדו חייב להתעטף, אבל שאר מנודים אינם צריכים עטיפת הראש.

המצורע - בעטיפת הראש

המצורע חייב בעטיפת הראש. שנאמר בו, "וְהָצְרִיעַ אֶשֶׁר בּוֹ הִנָּע בְּגָדָיו יִהְיוּ פְּרָמִים וְרֹאשׁוֹ יִהְיֶה פְּרוּעַ וְעַל שְׁפָם יַעֲטָה וְטָמֵא טָמֵא יִקְרָא" (ויקרא י"ג מ"ה) כלומר יעטוף ראשו.

האבל - בהנחת תפילין

האבל אסור להניח תפילין. שכן הקדוש ברוך הוא אמר ליחזקאל, שלא ינהג דיני אבלות על מיתת אשתו, ובכלל זה "הָאֵנֶק דָּם מֵתִים אֶבֶל לֹא תַעֲשֶׂה פְּאָרֶץ חֲבוּשׁ עָלָיָה וַיִּנְעָלָיָה תְּשִׂים בְּרַגְלָיָה וְלֹא תַעֲטָה עַל שְׁפָם וְלַחֲם אֲנָשִׁים לֹא תֹאכַל" (יחזקאל כ"ד י"ז), כלומר הנח בראשך את התפילין הקרויות פאר.

ומכאן יש ללמוד, ששאר אבלים, הנוהגים דיני אבלות, אסורים להניח תפילין.

המנודה - בהנחת תפילין

נסתפקו בגמרא אם מנודה אסור להניח תפילין. ועלה הספק בתיקו.

המצורע - בהנחת תפילין

נסתפקו בגמרא אם מצורע אסור להניח תפילין. ורצו להוכיח שהוא אסור, כפי שיתבאר בעזה"י להלן, ודחו את הראיה הזו. ואם כן משמע שהוא מותר.

"וְרֹאשׁוֹ יִהְיֶה פְּרוּעַ"

לדברי רבי אליעזר, הכתוב הזה מלמד, שהמצורע מגדל שער ראשו, ואינו מסתפר.

ולדברי רבי עקיבא, שתי הויות נאמרו בו, "בְּגָדָיו יִהְיוּ פְּרָמִים", "וְרֹאשׁוֹ יִהְיֶה פְּרוּעַ", כשם ש"יהיו" האמור בבגדיו, הוא דבר שחוץ מגופו, כלומר בגדיו, כך "יהיה" האמור בראשו, הוא דבר שחוץ מגופו, כלומר שראשו יהיה מגולה, ולא יכסה אותו, ולא בא הכתוב לאסור תספורת.

בקי צור

ללמוד להבין ולזכור

מסכת מועד קטן דף טו

לע"נ מרת פנינה (פסיה) ברן ע"ה

ומתחילה רצו לומר, שגילוי הראש האמור כאן הוא שיהיה ראשו מגולה מתפילין, ומכאן שהמצורע אסור להניח תפילין.

ורב פפא אמר, שהכוונה לכך שראשו יהיה מגולה מכיסוי כומתא [=כובע] וסודר, אבל תפיליו הוא מניח.

האבל - בשאלת שלום

האבל בימי אבלותו אסור בשאילת שלום. שכן הקדוש ברוך הוא אמר ליחזקאל, שתמות אשתו, ואז, "האנק דם מתים אבל לא תעשה פארך חבוש עליך ונעליך תשים ברגליך ולא תעטה על שפם ולחם אנשים לא תאכל" (יחזקאל כ"ד י"ז). כלומר, בדבר זה תנהג אבלות, שתדום ולא תשאל לשלום. ומכאן יש ללמוד, שהאבל אסור בשאילת שלום.

המנודה - בשאלת שלום

נסתפקו בגמרא אם מנודה אסור בשאילת שלום.

ורב יוסף אמר להביא ראיה, שהמנודה אסור בשאילת שלום. שכן שנינו לענין תעניות שמתענים על הגשמים, שאם נתענו ולא נענו, הם יושבים כמנודים וכאבלים, ואסורים בשאילת שלום שבין אדם לחבירו, כבני אדם הנזופים למקום.

ומתוך כך שאמרו שהם אסורים בשאילת שלום כמנודים, משמע שמנודה אסור בשאילת שלום.

ואביי דחה ראיה זו, כי אפשר שמנודה לשמים חמור משאר מנודים, והוא לבדו אסור בשאילת שלום, אבל שאר מנודים מותרים בשאילת שלום.

וממה שאמרו [להלן] במצורע האסור בשאילת שלום שהוא כמנודה, אין ללמוד שגם המנודה אסור בשאילת שלום. שלא אמרו שלענין שאילת שלום המצורע כמנודה, ואפשר שבדברים אחרים הוא כמנודה, ומלבד זאת הוא לבדו אסור בשאילת שלום.

המצורע - בשאלת שלום

המצורע אסור בשאילת שלום. שנאמר בו, "והצורע אשר בו הנגע בגדיו יהיו פרמים וראשו יהיה פרוץ ועל שפם יעטה וטמא טמא יקרא" (ויקרא י"ג מ"ה), וביארו בברייתא, ששפתיו יהיו מדובקות זו בזו, שיהא כמנודה וכאבל, ואסור בשאילת שלום.

האבל - בדברי תורה

האבל בימי אבלותו אסור בדברי תורה. שכן הקדוש ברוך הוא אמר ליחזקאל, שתמות אשתו, ואז, "האנק דם מתים אבל לא תעשה פארך חבוש עליך ונעליך תשים ברגליך ולא תעטה על שפם ולחם אנשים לא תאכל" (יחזקאל כ"ד י"ז), כלומר בדבר זה תנהג אבלות, שתדום מדברי תורה. ומכאן יש ללמוד, שהאבל אסור בדברי תורה.

המצורע וכל הטמאים - בדברי תורה

המצורע וכל הטמאים מותרים בדברי תורה. שנאמר "רק השמר לך ושמר נפשך מאד פן תשפח את הדברים אשר ראוי עיניך ופן יסורו מלבבך כל ימי חייך והודעתם לבניך ולבני בניך. יום אשר עמדת לפני ה' אלקיך בתרב בצמר ה' אלי הקהל לי את העם ואשמעם את דברי אשר לקמדון ליראה אתי כל הימים אשר הם חיים על האדמה ואת בנייהם לקמדון" (דברים ד' ט"ז). כלומר עליך ללמד לבניך ולבני בניך בכל הדורות, כאותו יום שעמדת בחורב, שהיו באימה וביראה וברתת ובזיעה.

מכאן אמרו, הזבים והמצורעים ובוועלי נדות, מותרים לקרות בתורה ובנביאים ובכתובים, ולשנות במדרש ובתלמוד בהלכות ובאגדות.

ורק בעלי קרי אסורים, לפי שבא להם מחמת שמחה וקלות ראש, ואין כאן אימה.

המנודה והמוחרם - בתלמוד תורה

המנודה, שונה, כלומר מלמד תורה לאחרים, ושונים לו כלומר לומד תורה מאחרים.

והמוחרם, שמחרימים בחרם, שלשים יום לאחר הנדוי, לא שונה, ולא שונים לו, אבל שונה הוא לעצמו, שלא יפסיק [וי"ג שלא יפסיד] את למודו.

המנודה והמוחרם - להתפרנס

המנודה, נשכר לעבוד אצל אחרים, ונשכרים לו אחרים לעבוד אצלו.

בקי צור

ללמוד להבין ולזכור

מסכת מועד קטן דף טו

לע"נ מרת פנינה (פסיה) ברן ע"ה

והמוחרם, לא נשכר ולא נשכרים לו, אבל עושה לו חנות קטנה, בשביל פרנסתו. ואמר רב, כגון למכור מים בשוק של המקום הנקרא פקתא דערבות.

האבל - בתכבוסת

האבל אסור בתכבוסת. שנאמר, "וַיִּשְׁלַח יוֹאָב תְּקוּעָה וַיִּקְרַח מִשָּׁם אִשָּׁה חֲכָמָה וַיֹּאמֶר אֵלֶיהָ הֲתֵאבְּלִי נָא וְלִבְשִׁי נָא בְּגָדֵי אֶבֶל וְאֵל תְּסוּכִי שָׁמֹן וְהָיִית פְּאִשָּׁה זֶה יָמִים רַבִּים מִתְּאֵבְּלֶת עַל מַת" (שמואל ב' י"ד ב').

מנודה ומצורע - בתכבוסת

מנודה ומצורע אסורים בתכבוסת. שכן שנינו בברייתא מנודים ומצורעים אסורים לספר ולכבס.

האבל - בקריעה

האבל חייב בקריעה. שכן, כשמתו נדב ואביהו בני אהרן, נאמר לקרוביהם האבלים, "וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל אֶהֱרֹן וְלִאֶלְעָזָר וְלִאִיתָמָר בְּנֵיו רְאִשִׁיכֶם אֵל תִּפְרְעוּ וּבְגְדֵיכֶם לֹא תִפְרְמוּ וְלֹא תִמְתּוּ וְעַל כָּל הַעֲדָה יִקְצַף וְאֶחֱיֶכֶם כָּל בֵּית יִשְׂרָאֵל יִבְכוּ אֶת הַשְּׂרֵפָה אֲשֶׁר שָׂרַף ה'" (ויקרא י"ו) כלומר לא תהיו כשאר אבלים, הקורעים בגדיהם, אלא אתם "ובגדיכם לא תפרמו", כלומר לא תקרעו. ומכאן יש ללמוד, ששאר אבלים חייבים לקרוע בגדיהם.

המנודה - בקריעה

נסתפקו בגמרא אם מנודה חייב בקריעה. ועלה הספק בתיקו.

המצורע - בקריעה

המצורע חייב בקריעה. שנאמר בו, "בְּגָדָיו יִהְיוּ פְרָמִים", לומר שיהיו קרועים.

האבל - בכפיית המטה

האבל חייב בכפיית המטה. כלומר, חייב להפוך את המטה, באופן שצדה העליון יהיה כלפי מטה.

שכך שנה בר קפרא, אמר הקדוש ברוך הוא, דמות דיוקני נתתי בהם בבני אדם, כמו שנאמר, "בְּצִלְמֵ אֱלֹקִים עָשָׂה אֶת הָאָדָם" (בראשית ט"ו). ובעוונותיהם הפכתיה, כלומר על ידי העוון מת האדם שהוא דמות דיוקנו, והרי דמות דיוקנו כפויה, ולפיכך כפו מיטותיכם על הדבר.

מנודה ומצורע - בכפיית המטה

נסתפקו בגמרא אם מנודה ומצורע חייבים בכפיית המטה. ועלה הספק בתיקו.

האבל - בעשיית מלאה

האבל בימי אבלותו אסור בעשיית מלאכה. שנאמר, "וְהִפְכַתִּי חֲגִיכֶם לְאֶבֶל וְכָל שִׁירֵיכֶם לְקִינָה וְהִעֲלִיתִי עַל כָּל מִתְנַיִם שֶׁק וְעַל כָּל רֹאשׁ קֶרֶחַ וְשִׁמְתִיָּה פְּאֶבֶל יָחִיד וְאַחֲרֵיתָה פְּיוֹם מֵר" (עמוס ח' י'). הוקש האבל לחגים, לומר, כשם שהחג אסור במלאכה, כך האבל אסור במלאכה.

המנודה - בעשיית מלאה

המנודה מותר בעשיית מלאכה. שכן שנינו בברייתא הנזכרת לעיל, מנודה, שונה ושונים לו, נשכר ונשכרים לו.

ורב יוסף רצה להביא ראיה, שהמנודה אסור בעשיית מלאכה ביום, שכן שנינו לענין תעניות שמתענים על הגשמים, שאם נתענו ולא נענו, הם אסורים במלאכה ביום, ומותרים בלילה, ואמרו שם, וכן אתה מוצא במנודה ואבל, ומשמע שגם לענין מלאכה הם שווים.

ודחו זאת ואמרו, שאפשר שהם שווים לדברים אחרים, כגון לעטיפת הראש, אבל במלאכה המנודה מותר לגמרי.

מצורע - בעשיית מלאה

נסתפקו בגמרא אם מצורע מותר בעשיית מלאכה. ועלה הספק בתיקו.

האבל - ברחיצה

האבל בימי אבלותו אסור ברחיצה. שנאמר,

בקי צור

ללמוד להבין ולזכור

מסכת מועד קטן דף טו

לע"נ מרת פנינה (פסיה) ברן ע"ה

"וַיִּשְׁלַח יוֹאָב תְּקוּעָה וַיִּקְחוּ מִשָּׁם אִשָּׁה חֲכָמָה וַיֹּאמֶר אֵלֶיהָ הֲתֵאבְּלִי נָא וּלְבָשִׁי נָא בְּגָדֵי אֲבָל וְאֵל תְּסוּכִי שָׁמֹן וְהִיִּית כְּאִשָּׁה זֶה יָמִים רַבִּים מִתְאַבְּלָת עַל מֵת" (שמואל ב' י"ד ב'). **ורחיצה בכלל סיכה**, שנאמר, "וַתָּבֵא כַּמִּים בְּקֶרְבוֹ וְכִשְׁמֹן בְּעֶצְמוֹתָיו" (תהילים ק"ט י"ח).

המנודה - ברחיצה

נסתפקו בגמרא אם המנודה מותר ברחיצה. **ורב יוסף אמר להביא ראיה**, שהמנודה **אסור לרחוץ כל גופו ומותר פניו ידיו ורגליו**, שכן שנינו לענין תעניות צבור, שאסורים ברחיצת כל הגוף ומותרים ברחיצת פניו ידיו ורגליו, ואמרו שם, וכן אתה מוצא במנודה ואבל, ומשמע שגם לענין רחיצה הם שווים.

ודחו זאת ואמרו, שאפשר שהם שווים לדברים אחרים, אבל ברחיצה המנודה מותר לגמרי.

המצורע - ברחיצה

נסתפקו בגמרא אם מצורע מותר ברחיצה. ועלה הספק בתיקו.

האבל - בנעילת הסנדל

האבל **אסור בנעילת הסנדל**. **שכן הקדוש ברוך הוא אמר ליחזקאל**, **שלא ינהג דיני אבלות על מיתת אשתו, ובכלל זה** "הֶאֱנַק דָּם מֵתִים אֲבָל לֹא תַעֲשֶׂה פְּאֶרְךָ חֲבוּשׁ עֲלֶיךָ וּנְעָלֶיךָ תְּשִׂים בְּרִגְלֶיךָ וְלֹא תַעֲטֶה עַל שָׁפָם וְלָחֶם אֲנָשִׁים לֹא תֹאכַל" (יחזקאל כ"ד י"ז).

ומכאן יש ללמוד, ששאר אבלים, הנוהגים דיני אבלות, אסורים בנעילת הסנדל.

המנודה - בנעילת הסנדל

נסתפקו בגמרא אם המנודה מותר בנעילת הסנדל.

ורב יוסף אמר להביא ראיה, שהמנודה **אסור בנעילת הסנדל**, שכן שנינו לענין תעניות צבור, שאסורים **בנעילת הסנדל בעיר ומותרים בדרך** כיצד יצא לדרך נועל נכנס לעיר חולץ, ואמרו שם, **וכן אתה מוצא במנודה ואבל**, ומשמע שגם לענין נעילת הסנדל הם שווים.

ודחו זאת ואמרו, שאפשר שהם שווים לדברים אחרים, אבל בנעילת הסנדל המנודה מותר לגמרי.

המצורע - בנעילת הסנדל

נסתפקו בגמרא אם מצורע מותר בנעילת הסנדל. ועלה הספק בתיקו.

האבל - בתשמיש המיטה

האבל **אסור בתשמיש המטה**. שנאמר, "וַיִּנְחָם דָּוִד אֶת בֵּית שָׁבַע אִשְׁתּוֹ וַיָּבֵא אֵלֶיהָ וַיִּשְׁכַּב עִמָּה וַתֵּלֶד בּוֹ וַתִּקְרָא אֶת שְׁמוֹ שְׁלֹמֹה וְהִ' אֶהְבֹּו" (שמואל ב' י"ב כ"ד) כלומר בא אליה אחר גמר האבלות, אבל קודם לכן היה אסור.

מנודה - בתשמיש המיטה

נסתפקו בגמרא אם מנודה מותר בתשמיש המטה.

ורב יוסף אמר להביא ראיה מברייתא בה שנינו **שכל אותם ארבעים שנה שהיו ישראל במדבר**, אחר חטא המרגלים, **מנודים היו למקום**, וברור ששמשו מטותיהם, ואם כן המנודה מותר בתשמיש המטה.

ואביי דחה ראיה זו, כי אפשר שמנודה לשמים קל משאר מנודים, והוא לבדו מותר בתשמיש המטה, אבל שאר מנודים אסורים.

ולא שהדבר ברור שהמנודה לשמים קל משאר מנודים, שהרי לעיל לענין שאילת שלום ועיטוף אמר אביי, שמא הוא חמור משאר מנודים, אלא שיש להסתפק בדבר. ואם כן, אם הוא קל, אין ראיה לענין תשמיש המטה, ואם הוא חמור, אין ראיה לדברים אחרים שנזכרו לעיל, ומאחר שאין לדעת אם הוא קל או חמור, אין לדעת היכן יש ראיה.

וממה שאמרו [להלן] **במצורע האסור בתשמיש המטה שהוא כמנודה**, אין ללמוד שגם המנודה אסור בתשמיש המטה, שלא אמרו שלענין תשמיש המטה המצורע כמנודה, ואפשר שבדברים אחרים הוא כמנודה, ומלבד זאת הוא לבדו אסור בתשמיש המטה.

בקיצור

ללמוד להבין ולזכור

מסכת מועד קטן דף טו

לע"נ מרת פנינה (פסיה) ברן ע"ה

מצורע - בתשמיש המיטה

מצורע אסור בתשמיש המטה. שנאמר "וכפס המטהר את בגדיו וגלח את כל שערו ורחץ במים וטהר וְאַחַר יָבֹא אֶל הַמִּטָּה ויָשֵׁב מִחוּץ לְאֹהֶלוֹ שְׁבַעַת יָמִים" (ויקרא י"ד ח'). וביארו בברייתא, שיהא כמנודה וכאבל, ואסור בתשמיש המטה, שאין אהלו אלא אשתו, שנאמר, "לֵךְ אָמַר לָהֶם שׁוּבוּ לָכֶם לְאֹהֲלֵיכֶם" (דברים ה' כ"ו).

האבל - לשלח קרבנותיו

האבל אינו משלח קרבנותיו. שכך אמר רבי שמעון, לפיכך נקראו השלמים שלמים, לומר, שמביאם בזמן שהוא שלם בדעתו, שדעתו מיושבת עליו, ולא בזמן שהוא אונן.

מנודה - לשלח קרבנותיו

נסתפקו בגמרא אם מנודה משלח קרבנותיו. ורב יוסף אמר להביא ראיה מברייתא, בה שנינו, שכל אותם ארבעים שנה שהיו ישראל במדבר, אחר חטא המרגלים, מנודים היו למקום, ואף על פי כן היו משלחים קרבנות, ואם כן המנודה משלח קרבנותיו.

ואביי דחה ראיה זו, כי אפשר שמנודה לשמים קל משאר מנודים, והוא לבדו מותר בתשמיש המטה, אבל שאר מנודים אסורים.

מצורע - לשלח קרבנותיו

מצורע אינו משלח קרבנותיו. שכן מבואר מהכתובים, כפי שיתבאר בעזה"י.

סיכום והשוואה בין אבל מנודה ומצורע

מצורע	מנודה	אבל	
יש	יש	אין	ברגל
אסור	אסור	אסור	תספורת
חייב	ספק	חייב	עטיפת ראש
ספק	ספק	אסור	תפילין
אסור	ספק	אסור	שאלת שלום
מותר	מותר	אסור	בדברי תורה
אסור	אסור	אסור	תכבוסת
חייב	ספק	חייב	קריעה
ספק	ספק	חייב	כפיית המטה
ספק	מותר	אסור	עשיית מלאכה
ספק	ספק	אסור	רחיצה
אסור	ספק	אסור	נעילת הסנדל
אסור	ספק	אסור	תשמיש המטה
לא	ספק	לא	משלח קרבנות

טמא מת או מצורע

אינם משלחים קרבנותיהם

נאמר לכהנים (יחזקאל מד, כה) "וְאֵל מֵת אָדָם לֹא יָבֹא לְטָמְאָהּ כִּי אִם לְאָב וּלְאִם וּלְבֶן וּלְבַת לְאָח וּלְאָחוֹת אֲשֶׁר לֹא הִיָּתָה לְאִישׁ יְטָמְאוּ". כלומר, הכהן אסור להיטמא למת, זולת שבעת קרוביו.

ונאמר (יחזקאל מד, כו) "וְאַחֲרֵי טְהָרְתוּ שְׁבַעַת יָמִים יִסְפְּרוּ לוֹ", כלומר, אם הוצרך הכהן להיטמא לקרוביו, לאחר שפרש מהטומאה יטהר בסדר טהרה של שבעה ימים.

ואם היה הכתוב מדבר בטומאת מת לבדה, לא היה לו לכתוב, "וְאַחֲרֵי טְהָרְתוּ" מן המת "שְׁבַעַת יָמִים יִסְפְּרוּ לוֹ", אלא "שבעה ימים יטהר בהזאה", שכן טומאת מת טעונה הזאה של מי אפר פרה אדומה כדי להיטהר.

ומתוך כך שנאמר "שְׁבַעַת יָמִים יִסְפְּרוּ לוֹ", למדנו, שהכתוב מדבר גם בטהרה של שבעת ימי ספרו של מצורע.

והמשך הכתוב מלמד מתי הכהן ראוי לחזור ולהביא קרבנותיו שלו (יחזקאל מד, כז), "וּבִיּוֹם בָּאוּ אֶל הַקֹּדֶשׁ אֶל הַחֹצֵר הַפְּנִימִית לְשֵׁרֵת בְּקֹדֶשׁ יִקְרִיב חֲטָאתוֹ", כלומר, רק לאחר שנטהר מכל הטומאות הללו, יבוא אל הקדש להקריב.

ומכאן למדנו, שבעודו טמא מת או מצורע, אינו משלח קרבנות להקריב.

ולדברי רבי יהודה, הקרבן האמור בכתוב הזה הוא עשירית האיפה שכהן מקריב כשמחנכים אותו לעבודה. ומכל מקום יש ללמוד מכאן, שכשם שאינו מקריבו עד אחר שנטהר, כך אינו מקריב שום קרבן עד אחר שנטהר.

ורבי שמעון למד זאת מהכתוב, "וּבִיּוֹם בָּאוּ אֶל הַקֹּדֶשׁ אֶל הַחֹצֵר הַפְּנִימִית לְשֵׁרֵת בְּקֹדֶשׁ יִקְרִיב חֲטָאתוֹ" בפני עצמו, שכך הכתוב הזה נדרש "וּבִיּוֹם בָּאוּ יִקְרִיב" בזמן שראוי לביאה, ראוי להקרבה, בזמן שאינו ראוי לביאה, אינו ראוי להקרבה.